

poštšina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenom Srca Jezušovom.

Marijkin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvu.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Kramar Štefan, Trnje, za travo, 200, Miholic Štefanija, Francija z Vančavesi, 10, Gaber Emilija, Serdica, 20, Kohek Joško, Sr. Bistrice iz Francije, 10, Kolenko Ivan, Črensovci, iz Francije, 10, Gibičar Josefa, Gederovci, v zahvalo sv. Jožefi za pomoč, 50, Dominko Štefan, organist, Turnišče, 7-50, Žižek Bara, Črensovci iz Nemčije, 10, Denša Štefan, Francija, z Ivanec 5, Copot Ana, Odranci, prosi za zdravje po sv. Antoni, 10, Toplak Anica i Lacković Terezija, Hotiza iz Francije, 35, Šömen Štefan, Hotiza z Francije, 5, Ferenčak Verona, Odranci, 8, Krampač Aga, D. Bistrica, letni dar 5, Krampač Aga, D. Bistrica iz Francije, 20. — Oča sirot, povrni vsem obilno. Odbor,

Na podporo Mar. Lista so v Din. darivali sledeči: Trojak Kata z Francije, 51-25, Kohek Joško, Sr. Bistrica, iz Francije, 5, Matjašec Ivan, Lipa hš. 105, Din 5. — Marija bodi vam plačnica. — Vrednik.

Na siromaško blagajno so v Din. darivali sledeči: Godina Terezija, D. Bistrica, na č. sv. Maloj Treziki, 10, Ritlop Treza, Črensovci, iz Francije na sirotišnico Deteta Marije v Turnišči, 20, N. Črensovci, 10, Kralj Joško, Žižki, iz Nemčije za sirotišnico Deteta Marije, 4. — Detece Marija, povrni vsem v obilnosti. Odbor.

Zahvala.

Toplo se zahvalimo božima služabnikoma, Antoni Martini Slomšeki i Frideriki Baragi, da je Marijin List meseca oktobra naraseo za sedem komadov, odpadno pa ne nleden. V zahvalo prosimo po sv. Cirilu i Metodu, naj tema svojima služabnikoma da čast oltara, njeva pa naj z svojim duhom napunita slovenski narod, naše liste i te razširita.

LETO 34.

8. OKTOBRA 1937.

ŠTEV. 10.

Mamika potolaži svojega Jezušeka.

Mesec oktober, mesec Rožnoga venca! Ti si ga splela z svojim življenjem i svetomi Dominiki, svojemi vernomi slugi, ga naznanila pa ga navčila, kak naj ga moli, da bode hasno dušam. Dvoja reč je v njem: rože i venec. Rože so jakosti, venec je življenje. Jakosti tvoje morajo preplesti vse naše življenje. Venec iz lelij čistosti, iz ščipkov lübezni, iz rozmarina vüpanja, iz violic poniznosti, iz Marijinov listov pobožnosti, iz Marijinih skuz trpljenja. Celo tvoje življenje en venec jakosti, nikdar drügo. Rožnivenec, ali čislo, ki je molimo, nas na tvoje življenje spomina, štero si preživela združena z Jezušovim življenjem i nas spodbüja, da te nasledüjemo. Nas opomina, naj smo pazlivi v rešenji duš. Nas kara za včinjene grehe i nas na pokoro pobüdjava.

Troji venec pa diči tebe. Veseli nas vodi k tvojemi veselji, ki je počivalo samo v Jezusi. Ne si iskala bogastva, ne časti, ne lehkote, samo Jezusa. On ti je bil vse veselje i jedina radost, on siromaški i zavrženi, on, ki niti teliko prostora ne meo, kam bi si glavo naslonil te, kda so od njega stvorenje ftice sedele v gnezdi i lisice počivale v svojih lüknjaj. Jezus naj bo tüdi naše jedino veselje, nas včl tvoj veseli Rožnivenec.

Žalosten del tvojega Rožnega venca nas pela v getsemski ograd, da poslušamo trpečega Jezusa: Oča, ne moja, tvoja

sveta vola naj bo! Vdanost v božo sveto volo naj bo sad, ki ga rodi žalosten del Rožnoga venca! Vdanost v božo volo te tūdi, kda nam je to teško, kda nas obiščejo velike brige i poteškoče. Ti si se ne zbojala pred križ stopiti i razmesarjeno telo Jezušovo v svoje naroče sprejeti! Vči nas zato, naj mi tūdi sprejmemo Gospoda, v kakšte razmesarjenoj podobi, v kakšte velikom trpljenj pridek nam.

Odičeni del Rožnoga venca! Poplačano je vse, odičeno je vse. Zemla se je zamenila z nebov, čas z večnostjov, sramota z častjov, siromaštvo z bogastvom, skuze z smehom, trpljenje z blaženstvom. I vse to bo trpeló vso večnost v najvekšoj neminljivoj ljubezni. To čaka tūdi nas, če bomo prviva dva dela Rožnoga venca tak pleli, kak si jiva ti plela, dobra Mamika, če bomo meli veselje samo v Jezuší, v njem živo vervali, se trdno vūpali i ga srčno ljubili; če bomo vdano nosili njegov križ, ki nam ga naloží, če njemi bomo ga pomagali nositi. A ar smo slabi, te prosimo dobra Mamika, okrepi nas i vodi nas. Tvoje roke naj vplečejo venec našega življenja, tvoje roke naj odstranjūjejo z naše dūše vse tisto, ka se Jezuší ne vidi, ka de tem lepši naš življenjski venec. To bo najlepša tolažba njegovoga Srca, štero ne žele drūgo, kak naj mi živemo i vsikdar popolnej živemo. Mamika, potolaží Jezušovo Srce z našim popolnim, vsikdar popolnejšim življenjom.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenj samé nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Štrta kniga.

5. Jožef se odlóči, ka bo častio Marijo s posebnim poštlivanjom. Marijino obnašanje pri tom.

Če glih ka je bio Jožef že prvle sveti i popolen, se je spremeno v novoga človeka, kda je spoznao skrivnost vtjelovljenja. Odločo se je, ka bo z Marijov inači ravnao i z novim poštlivanjom. Kda sta bila sama ali kda je Marija šla poleg njega, je prigno koleno i ne je dopústo, da njemi Marija dvori i opravla nizke hišne posle. Vse je šteo sam včiniti, samo, da ne bi trpela Marijina čast. Marija je pa znala tak napraviti, da so vsikdar zmagale njene jakosti. Iskala je prilike, da sv. Jožef ne je pripogibao kolena, ar če glih je te prigib valao Bogi v njoj skritomi, nemre se razlikūvati oseba, šteroj vala priklon, dokeč se Stvoriteo ne loči od nje. Jožef se je morao prilagoditi toj želi. Gledoč na opravlanja nizkih hišnih opravil, je nastao med njima večkrat lūbezniivi prepír v poniznosti, ar Jožef je ne mogeo privoliti, da je opravla Marija, a Marija jih je štela opravlati. Jožef je za to ponūcao čas, kda je Marija molila, a ona je prošila Boga, naj ne privoli Jožefi, da bi jo ovirao v zaželenoj vaji stalne poniznosti. Angeo čuvar je morao sv. Jožefa opomniti, naj ne jemle prilike opravlati poniznost tistoj, štera je zvišena nad vse stvari nebe i zemle. V zvūnešnjih opravilaj de ona nje-

mi dvorila, a na znotraj naj on njoj skažuje najvišjo čast. Vsaki čas i na vsakom kraj naj počasti vtelovlenoga Boga, šteri žele, kak njegova mati, dvoriti, a ne, da bi se njemi dvorilo. Pri težkih opravilaj naj njoj pomaga i poštuje v njoj Stvoritelja syeta. Jožef se vda. Božoj voli daruje lastno volo. Sveti Jožef se je pokoravao, a zgrabilo ga je za srce pri misli, da njemi dvori ona, štero je spoznao kak svojo gospodarico, Kralico vsega stvorjenja i božo Mater. Za plačilo njegove svetosti, se njemi je pokazala včasih vtelovljena večna Reč kak prozoren kristal, a Marija ga je razveseljavalala s skrivnostmi vtelovljenja. Nepopisna je bila sreča Jožefova, gda je bila njegovo hiši zavüpana „Škrinja novoga zakona, Oltar, Dar i Cerkev“, a on je kak zavüpni moder sluga postavljeni od samoga Boga nad njegovo družino, šteroj je odebrani za hranitela.

Prijazna i blažena hiša sv. Jožefa je mela 3 sobe, v šteroj sta zaročenca prebivala. Družine ne sta mela. V jednoj sobi je spao sv. Jožef, v drugoj je delao, v tretjoj pa je spala prečista Devica na posteli, štero je napravo sam sv. Jožef. Prle kak je spoznao čast svoje zaročnice, jo je redko obiskao i to samo zavolo važnih dogovorov. Nego od onoga blaženoga naznanila je pogostej pretrgao njeno samoto, da jo vidi i pita za njene zapovedi. Prle kak jo je nagovoro, se je osvedočo, s kem je zaposlena. Včasih jo je vido zdignjeno nad pod i obkroženo s svetlostjov. Drugič se je razgovarjala s svojimi angeli. Vido jo je tüdi, da leži na tleh z razprestretimi rokami v podobi križa. Kda jo je najšeo v takših višiših djanjaj, jo je samo pogledno v najglobokejšoj poniznosti. Večkrat je čüo nebesko muziko i čüto čüdivito dišavo, ki ga je krepila i napunila z dühovnov radostjov.

Marija je šla iz hiše samo zato, da služi Bogi i bližnjemi. Če je ovači kaj nücala, je to prinesla edna sosedla, štera je dvorila sv. Jožefi, kda je ona pohodila sv. Elizabeto. Po Marijinoj prošnji je ta ženska dobila vnoge milosti. Marija je skrbela za njo i njeno družino v betegi i njim bila posrednica nebeskoga blagoslova.

Nikdar je ne vido sv. Jožef presveto Devico spati i ne je znao iz lastnoga izküstva, če se ona krepí s spanjom. Njeno počivališče je bila omenjena posteo z ednim prtom i odevalom. Ta se je vlegla, da si privošči kratki sveti sen. Njena spodnja obleka je bila robača iz platna, malo bole mehka od süknja. To robačo je prinesla šče iz cerkve. Ne je postala starejša i ne se trgala. Nišče ne je vido te robače, niti sv. Jožef, ki je vido samo zgornjo obleko. Robača je bila sivopepelmate farbe. Včasih jo je zamenila z novov, kak tüdi šlar, da se ne bi opazilo, da se ne edno ne drugo ne znüca. Njena obleka je ne bila nikdar zamazana. Ne se znojila i ne mela drugih telovnih težav kak druga Adamova deca. Bila je med čistimi najčistejša. S tov čistočov je pripravljala Jožefi obleko i druge življenjske potrebščine. Marija je jela vsakši den z Jožefom. Mesi, štero je pripravljala Jožefi, se je ščista odpovedala. Njena hrana je bila sad, ribe, krüh. Od vsega je vživala jako malo. Tüdi v pijači je bila jako zmerna.

6. Razgovori sv. Jožefa s prečistov Devicov od božanskih reči i drugih čudovitih dogodkov.

Marija je od časa do časa sv. Jožefi čtela sv. pismo, posebno psalme i proroke, pa njemi vse to tumačila, prvele kak njemi je bila nazveščena skrivnost vteloavljenja. Po nazveščavanji ne je presveta Devica gučala ž njim kak vučitelica, nego kak z odebranim pomočnikom od del i čüd odküpljenja. Posvetüvala se je ž njim, ka bo trbelo včiniti, kda Bog — človek zagledne svetlost sveta. Gučala sta od njegove bodočnosti, nego Marija se ne doteknola njegovoga trpljenja i smrti, od štere gučita Jeremija i Izaija, ar je mislila, da mora Jožefovo mejko srce čuvati od te žalosti. Kda si je Jožef predstavo Odküpitela v naročaj Marijinih, se je topio od miline. V razgovori z Marijov je pravo, kak ga bo častio, bogao, se ga dotikao i gledao njegovo bože lice s svojimi očmi. Pravo je, da si nemre misliti, kak bo ž njim živo i se hrano pri ednom stoli. Takše sreče si je ne mogeo predstavlati. Priznao je Mariji, da je žalosten, ar je siromak, da nema bogatih palač, da bi Boga dostojno sprijao. Marija ga je opomnila, da veliki Bog, ki pride na svet kak siromaški človek, ne išče sveckoga bogastva i poštüvanja, ar njemi toga ne trbe, nego šče sveti pomagati i lüdi pripelati na pravo pot večnoga življenja. K tomi pripomore samo siromaštvo i poniznost, v šteroj se narodi, bo živo i vmjerje, da v srcaj zatre škodljivo poželenje i gizdavost, ki nasprotüjeta blaženstvi. Zato je odebrao siromaško hižo Jožefa i Marije, pa ne išče skažljivih i minljivih dobrot.

Ednok je želo sv. Jožef, da njemi prečista Devica raztolmači ništerne jakosti, posebno lübezen božo, da se bo znao oponašati proti vteloavljenomi Bogi. Marija ga je v tom povčila, ali ostala je ponizna. S takšimi razgovori, čtenjom sv. pisma i ročnim delom sta preživlala svetiva zaročnika svoje dni. Marija se je vsikdar žalostila, da nemre pomagati Jožefi pri deli i se je morala hraniti z znojom njegovoga trpljenja. Zato se je mela za njegovo ponizno službenico i sprijemala je zahvalno kak milodar, ka njoj je on dao.

V hiši svetih zaročnikov so se dogajale čüdne stvari. Eden den prileti k Mariji vnožina ptičic, ki so prepevale v zbori lepe pesmi. To so delale že prle, pa jih Jožef ne opazo. Zdaj jih vido, se razveselo i pravo: „Če njoj nerazumne ptičice služijo, se tüdi meni more dopüstit, da včinim svoje v tom tali“. Marija je odgovorila: „Bog šče s tem, da gledamo delo ptičkov, pokazati, da tüdi mi ponücamo vse svoje moči njemi na hvalo“. „Te obisk je ne meni na čast, ar sam tüdi jaz stvar kak one“.

Včasi so Mariji i Jožefi sfalila najpotrebnejša življenjska sredstva, ar sta je darežljivo delila siromakom i nikdar sta se ne kak deca toga sveta pripravljala za prišestnost. Nego Gospod se je ne spozabo s svojih siromakov, pa njima je poslao pravi čas hrano. Zdaj so sosedje dali kaj na pomoč, zdaj jima je kaj

poslala tetica Elizabeta. Včasih se je poslužila prečista Devica svoje moči nad živalmi i zapovedala pticam, naj prinesejo ribe iz vode i sad s pola. Včasi so bogale. Po božoj zapovedi so prinesle tudi krüh v klüni. Tudi angeli so njima skrbeli za hrano.

Jožef je ne iskao plače za svoje delo. Ne on, ne presveta Device, nesta opravljala svojih poslov zavolo lastnoga haska, nego iz poslušnosti i ljubavi; ka se njim je za to dalo, sta sprijala kak milodar. Včasih se je zgodilo, da nesta nikaj dobila. Tak se zgodilo eden den, da nesta nikaj zaslužila i sta ne mela kaj za obed. Te so angeli prestarli sto, na šterom so bile ribe, krüh i sad. Tak počesčeniva sta zahvalno vživala darüvano.

Kristuš je krao vsega.

(Zadnja nedela oktobra).

„Si krao ti? Tak je, jaz sem krao.“ (Jan. 18—37.)

Pilatuš, namestnik rimskoga casara, je pitao Jezusa, če je on krao. I čeravno je znao, ka ga čaka smrt, če pove, ka je krao, vendar je odločno izjavo, da je on krao. I pridjao je, ka

Kristuš Krao.

je on zato rojeni i zato prišo na svet, da bi svedočo od istine. Tak je, ljubleni Jezus je krao, je krao vesolstva, a vsikdar i vsepovsedi i za vsakoga krao pravičnosti, pravičen krao. I ar je neskončno pravičen, je blaženost, je vživanje, njemi služiti. Na tom sveti je edino ta edna nevola, kak pravimo: nega pravice. V Kristušovom kralestvi pa brezpogojna pravica kralüje, zato je pa to domovina blaženosti. Na god Kristuša, krala vesolstva, vržimo en pogled na njegovo kralestvo, da mo znali verni njegovi podložniki biti.

Kakše je Kristušovo kralestvo? Angeo Gospodov je jasno povedao, kda je Mariji, Jezusovoj materi prineseo glas, ka de mati Kristuša krala: „I njegovomi kralestvi ne bode konca“. (Luk. I. 33). Njegovo kralestvo je večno kralestvo. Nikdar ne mine. Bog sam tak

govori po svojem angeli. Na tom sveti nega kralestva, štero ednok ne bi minolo, če prle ne, premine na sodnji den. Te se podere vsaki tron, kak večni krao sam pove: *Neba i zemla mineta, moje reči ne minejo.*“ (Mat. 24—35.) Nikdar ne mine reč,

ki guči od večnoga Kristušovoga kralstva, to kralstvo vekomaj gorstoji i se podreti ne more. I Kristuši je podvržena vsaka zemelska oblast, vsako zemelsko kralstvo, kak on sam pove: „Meni je dana vsa oblast na nebi i na zeml.“ (Mat. 28-18).

On je „krao kralov i vladar vladarov“ (Ap. 17-14) kak glasi od njega sveti Düh Bog. On je krao večne slave, ne zemelske slave, to bi bilo poniževalno za njega, on je krao večne dike i slave, bože dike i slave, ve sām pravi: „Jaz i Oča sva edno.“ (Jan. 10-30.) On je neskončno sveti boži krao, ki je vūpao svoje najbolje zagrižene sovražnike pitati: „Što z med vas me more pokarati zavolo greha?“ (Jan. 8-46). I kda je to pitao, nišče se ne vūpao prijaviti, ar najbolje oslepleni njegovi neprijatelje so ne mogli na njem najti ni piknjice greha. On je krao neskončne lūbezni, čistosti, pravice, dobrote, vse popolnosti. Takši krao je lūbleni Jezuš, sin Deve Marije, ki pod belov hoštijov prebiva v Oltarskom Svestvi. Je ne blaženost takšemi krali služiti, ki načiši kak dober i pravičen nemore biti? On svoje sluge ne pūsti od sebe brez plačila, ne verže je na cesto kak brezposelne, ne odpove njim službe, če so delanezmožni, stana njim ne vzeme, nego je stisne vse na široko odprto svoje bože Srce. Kristušova služba večni najem, večno plačo služi. Moj Bog, kde na sveti je jakša služba, ka bi po pet-šestletnoj službi dobo službenik plačo na 50, na 60 let, plačo na celo življenje? V Kristušovom kralstvi pa za par letno verno službo večno plačo zaslužimo, ki je zgūbiti nikdar ne moremo. I kakša je ta plača?: „Okno ne je vidilo, vūho ne je čtilo i človeče srce ne je občūtilo, ka je Bog tistim pripravo, ki ga lūbijo.“ (1. Kor. 2-9.) Večnoga krala reči so to. Nemogoče je na tom sveti kaj tak lepoga viditi, kaj tak sladkoga poslušati, kaj tak prijetnoga občūtititi, ka nas čaka za vso večnost v nebi. Pa niti nesam povedao zadošta. Ešče več nas čaka tam. Čaka nas kralstvo. Kristuš, krao večnosti je tak radodaren, da za par letno verno službo ne da samo blaženstva, nego ešče svoje kralstvo, ki nema ne konca, ne kraja, razdeli med svoje verne hlapce i dekle, vsi do tak kralovje i kralice. Ve nam tak lepo pravi: „Vašemi Oči se je dopadnolo, da vam da kralstvo.“ (Luk. 12-32). Tak drage dūše, kralovje i kralice bomo tam, ti najsiromaškejši i najzavrženejši tūdi i to nesamo par let, nego na vse večne čase. Kristuš nam je oblūbo to, koga reč ne mine. Što bi dvojio i što ne bi si prizadevao, da teh par let verno služi svojemi Gospodi Kristuši Krali?!

Kristuš samo vernost zahteva za večno plačilo. Vernost vu njegovoj svetoj veri, vu zdržavanji te zapovedaj. Gda deli svoje plačilo, večno kralstvo, je deli za vernost, kak očivesno pravi to z etimi rečmi: „Ar si veren bio, idi vu veselje svojega Gospoda.“ (Mat. 25-22.) Verni bodimo v teh zmešanih časaj, naj nas ne preslepi ne sreča, ne nevolja, oboje trpi sāmo par let, najkrašiši čas, zatem pa pride plačilo, ki je večno. Večno plačilo za verno službo v večnom blaženom kralūvanji i večno za neverno službo v večnom ognji med vragmi!

Pesem, štera nas okrepi za nasledüvanje Vučitelovo.

1. Sin moj, dnes te navčim na zmagoslavne pesem vüpanja, na tisto, štero tisti popevajo, ki želejo i hrepenejo po istini; na tisto, z šterov se v pregnanstvi tiste düše tolažijo, štere za nebesa spevlejo.

2. Siromaki, veselte se v svojoj düši; tisti, ki je med lüdmí najsiromaškejši bio: Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost: Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

3. Ponizni, veselte se v svojoj düši; ar tisti, ki je tak krotki bio, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

4. Betežniki, vesele se v svojoj düši; ar tisti, ki je vse bolečine pretrpo, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

5. Vi, ki ste otrüjeni, veselte se v svojoj düši; ki je teliko delao v svojem življenji, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

6. Vi, ki trpite, se veselte v svojoj düši; ar tisti, ki je spio pehar bridkosti, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

7. Vi, šteri se ogrizavlete, veselte se v svojoj düši; tisti, koga so z telikimi hüdobijami potvarjali, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

8. Vi, ki ste zavrženi, veselte se v svojoj düši; tisti, koga so za najzaverzenejšega držali, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

9. Vi, ki ste ponižani, veselte se v svojoj düši; tisti, od koga so ešče Barabaša za več držali, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

10. Vi, ki ste preganjani, veselte se v svojem srci; tisti, z kem so tak slabo ravnali, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

11. Vi, šterih nišče ne zagovarja, veselte se v svojoj düši; tisti, ki je na križi v zapuščenosti vmro, Bog-človek, malih zveličanje, življenje, večna blaženost, Jezuš Kristuš, je vaš Bog.

12. Vi vsi se veselte v svojoj düši; če ljubite vero, če ste v stani posvečujoče milošče po Jezuš Kristuš, Bog-človeki, ki je malih zveličanje, življenje, večna blaženost, so vaša nebesa.

13. Veselte se v svojoj düši, veselte se v Bogi: Če ljubite čistost, če po poti pravice hodite, če vas ne oslepi nečimurnost, če vas ne zapelajo krive nasladnosti, če vas sträst ne vnese, če ste verni, če ste dobri: vaša so nebesa.

Molite, delajte, služite Bogi s tem, ka se vsikdar podvržete njegovomi modromi ravnanji; živite v lübezni z svojimi brati, v svetoj katoličanskoj pravoj cerkvi; veselte se neprestano v svojoj düši; ar Bog, večno pravičen, večno dober, Jezuš Kristuš, je tolažba za tiste, ki trpijo i se vüpaajo, i večno plačilo je malih i mirovnih.

Njemi i ž njim Oči i svetomi Dühi, ednomi Bogi, naj bo čast na vse veke. Amen.

Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da tñdi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo, (Izseljenka dñhovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Vsakdenešnje znotrašnje življenje i „pobeg“.

Pazlivi čtevec Vianneyovoga življenja se je med čtenjem znao pitati, kak je on mogeo ohraniti med telkov vnožinov romarov znotrašnjo zbranost i vsikdar meti opravka s svojov lastivnov dñšov. Mislo bi što, da ne meo niti minute časa za sebe, pa je denok meo v jako skrbnom redi svojo dñšo. Vse svoje jakosti je razvijao v čudovitoj lñbezni do bližnjega. Bogato je cvetelo njegovo znotrašnje življenje, štero se je lepo odražalo tñdi v zvñnešnjom življenji.

Vsakšo zajtro je redno prišeo ob štiraj v cerkev, dostakrat pa tñdi ob ednih, posebno te, gda je bilo dosta romarov. Zajtra je sam zvonio, da je dao s tem na znanje, da je cerkev odpreda i arski plivanoš pripravljeni za spovedavanje. Spovedavao je po leti 15 do 16 vñr, po zimi pa 11 do 13 vñr vsaki den.

Meo je posvet s spotretov glažovinov; s tem si je sveto zajtra od farofa do cerkve, gde je odpro cerkvene dveri. Za nekaj časa je na tom svétom i tihom kraji vrenje lñdi, ki so šli v cerkev. Bile so z večina ženske. Same so tñdi skrbele za red v cerkvi, štere so se preminjavale vsakšo noč. Nažigale so posvete, zvonile, da so tak rešile Vianneya té brige i vsakšoj pridočoj ženski so dalé pravo mesto, ar so samo ženske mele pravico pritì tak za ran k spovedi.

Nato je poklekno pred oltar. Bogi je zroč vse nevole de-nešnjega dneva, šteri se je šče sveto negdi daleč.

Po tom se je podao v spovednico. Iz nje je stopo poleti ob 6, pozimi pa ob 7 vōri, da je šo slūžit sv. mešo. Toga, naj-svetejšega trenutka celoga dneva, se je vsikdar točno držao, či-ravno ne poznao pri jeli ali spanji nikšega reda.

Edna jako poštvana oseba ga je eden večer prosila, da bi zajtra malo počakao z mešov. Vianney pa pravi:

— Povejte njoj, da je to nemogoče. Naj ranej stane. Nem-rem dopustiti, da bi zavolo nje znao šteri mojih farnikov ostati brezi meše.

Gda je slūžo mešo, ne bilo opaziti na njegovom lici niti sence žalosti. Po meši so v segeštiji včasi silili romarje v njega, tak da je eden bio samo zato sam nastavljeni, da jih je s silov odganjao. Pa itak je poleg njega znalo nastati kreganje: pobožni lūdje pa dūhovniki so se trgali za dvorbo pri Vianneyovej meši.

Cerkveni obleč njemi nikdar ne bio zadosta lepi i kelih bi rad meo iz čistoga zlata, ar se njem niti njegov najlepši kelih ne vido za dostojnoga, da bi držao krv Jezusa Kristuša. Nekaj nebeskoga je bilo razlejanoga na njegovom lici, pa skuze so njemi zalevale oči med mešov. Vse na njemi je molilo: njegove oči, roké pa gibi. Što je to vido, je vnogoga spreobrnilo.

Po meši si je oblekeo robačo pa štolu i poklekno pred oltar, da se zahvali Bogi. Med tem so se njemi romarje brezi straha približavali, ga radovedno merili z očmi od vseh strani.

Po tom je šo nazaj v segeštijo, da je blagoslovo razmeš-čene stvari i se podpišvao na kepece. V tom časi bi mogao po zdravnikovom tanači spiti malo mleka, pa to je dostakrat opūsto. Vseo se je v spovednico v segeštiji. Tū je najmre spo-vedavao samo moške, ki so prišli na red po meši.

Okoli 10. vōre si je vzeo telko časa, da je zmolo brevir, šteroga je tak lūbo, da ga je vsikdar noso pod pazdūhom. — Brevir je moj veren tovariš, jaz ne bi mogeo nikam brezi nje-ga, — je pravo.

V njegovoj dūši ne bilo niti sledi kakše raztresenosti, od štere je pravo:

— Mūhe se ne stavljao pri vreloj vodi; one kaplejo samo v mrzlo vodo ali mlako.

Po tom je pali dale spovedavao do 11 vōre. Ob toj vōri je stopo na predganico i tū vsakši den razlagao romarom kate-kizmuš. Gučao je bole po navdihnenji Sv. Dūha kak pa po las-tivnoj pripravi, za štero ne meo dosta časa. Vsakojački lūdje so navreli v cerkev, da ga poslušajo: dobri pa vreli krščeniki pa tūdi tisti mdrijašje, ki mislijo, da znajo vse, samo od vere ni-kaj. Tūdi či so bili pūšpeki ali drūgi dūhovniki pomešani med njimi, to ga ne nagnolo, da bi premeno način svojega prepros-toga razlaganja.

Navadno je prečteo edno ali drūgo pitanje iz katekizmuša, nato je djao knigo poleg sebe. Začno je tumačiti pitanje. Nje-

gove ognjevitosti oči so bile zapičene zdaj v ednoga, zdaj v drugoga poslušalca, kak da bi jim šteo zasipati duše s svojimi rečmi. Vdarjao je po grdih napakaj, preklinjao greh ali ešče večkrat je opevao lepoto i sladkost bože lübezni. Njegove predge so bile vsikdar pune živlenskih prispodob, štere je najraj jemao iz vsakdenešnjega pastirskoga pa kmečkoga življenja. Čudovito veliko je število pa različnost teh prispodob, ki kažejo na moža, šteri v vseh pojavih zvünešnjega življenja pa sveta ne najšeo nikaj, ka ga ne bi spomenolo na Boga pa vernost.

Poldne je klečeč zmolo Angeo Gospodnov. Nato pa k obedu. Bio je mogoče to najbolje značilen čas, gda je on pomali stopao od cerkve do farofa. Romarje so se od cerkve do farofa postavili v dve rendi, da bi ga vidili i čüli njegovo reč. Betežniki, šteri so ne mogli priti v malo cerkev, so se naslanjali na bergla ali ležali na nosilnicaj. Tü so razpostavili tüdi deco, štera ne mogla v cerkev.

Vianney je z milim pogledom v srcé zagrabo vse, šteri ga nikdar niti ne so vidili. Gda se je pokazao, je vse vtihnolo, nato pa so pretrgali to tišino glasni kriki: — Dober oča, blagoslovite me! Molite za našega betežnika! Ozdravite toga maloga siromaka! Spreobrnite očo, mojega moža! . . . On pa je zvekšega odgovarjao z nasmehom i toplim pogledom. Lüdje so silili za njim. Zato se je poslüzio nedužne prevare, štera je bila po voli tüdi romarom: vzeo je iz žepa puno prgiščo cecvá i je vrgeo med lüdi. Gda so se lüdje trgali za nje. je on neopaženo zapro za sebov dveri farofa.

Obedivao je stoječki pa preglejüvao došla pisma. Sam je pravo: — Dogodilo se mi je, da sam se med poldnevom pa ednov vörov naobedivao, pomeo hižo, se obrio, naspao i obiskao betežnike.

Med betežniki so ne bili samo domači lüdje, liki tüdi tühinci, ki so se müdili v Arsi. Gde je šo obiskavat betežnike, so ga pali obkolili lüdje i sili v njega, njemi odrezavali kakši falajček talara, ki so ga küšüvali, celo vlasé so njemi znali tüdi odrezati za spomin, trgali njemi iz rok brevir, da so vzeli iz njega kakši kepec za spomin. Odvečara je šo v cerkev molit brevir, proti večeri pa na predganici zmolo čislo pa večerno molitev. Domá pa je nato čteo življenje svetnikov.

Spao pa ne več kak tri vöre. Vsikdar so ga vidili na nogaj, njegovo okno je bilo vsikdar razsvetleno. On najmre po bičüvanji ne mogeo včasi zaspati, mantrao ga je peklenšček, vročina, silo ga je kašeo, da je mogeo večkrat na vöro stanoli. Sveto si je, da je gledao svéca na kepaj, šteri so se njemi vidili, kak da bi pravili: — Ka je to, nemarnjak, ka spiš? Mi smo celo noč molili Boga!

On, ki se je popunoma predao pa žrtvovao v službo drugih, se je denok znao v tom vrenji romarov zbrati. Njegova düša je bila združena z Bogom, središčom njegovoga življenja. V spovednici, na predganici, v razgovori, vsikdar je bilo njegovo srce

pri Bogi. Molitev, to njemu je bilo vse: — Ona je dišeča rosa. Kem bole moliš, tem raj bi molo. Zato je v svojem življenji vsikdar iskao prilike, iskao samočo, da bi se popolnoma predao molitvi. Zavolo romarov ne mogeo niti na duhovne vaje.

— Vam ne trbe duhovnih vaj, a Vas pa tam potrebüjejo grešniki, — njemu je pravo püšpek.

Celi den je bilo oko njegove düše vrpto na Jezušovo trpenje, naj je bilo v djanji ali mislih. Včasih se je tak vtopo v pobožne misli, da je mislo, da je sam, čiravno je bilo mnogo lüdi okoli njega. — To je vera, gda gučiš z Bogom, kak da bi gučao s človekom, — je pravo globoko zatopleni v misli.

Pa od vsega toga napornoga dnevnoga dela pa od mnogih let se je njemu je prigno hrbet i nagübalo lice ali srce njegovo ne ostarelo. Sam je z lepimi rečmi povedao, da je njegovo srce poznalo samo edno živlensko dobo: — V düši, štera je zdrüžena z Bogom, je brezi prestanka samo sprotoletje.

Občütek takše bože navzočnosti pa gladko radost ne pokazao s kakšimi vzdihii oh ali ah, liki neizrečeno blaženi nasmeh njemu je zaigrao na vüstnicaj, šteroga nihče ne mogeo pozabiti, štokoli ga je vido.

— - —

Že od rane mladosti si je želo, da bi mogeo živeti v samoči, v miri, ar je sprevido, da mučanje pa zbranost pomagata düši k Bogi.

Gda ja postao plivanoš, se je izgovarjao, da je nesposoben pa neveden za faro, samo da bi mogeo vujti v samočo. Bojao se je dati Bogi račun za svojo faro.

— Ej, prijateo, — je pravo ednomi dühovniki, vi ne vete, ka se to pravi, iti s fare na sod boži.

Gda je prišeo na faro, so ga začnoli ogrizavati, kak je že bilo povedano, da je püšpeka proso, naj ga dá nekam v samočo. Pa denok je ves betežasti pa zmantrani ostao v arskom deli.

Ednomi kanoniki je pravo: — Ne je dobro, da bi ostao plivanoš do konca življenja, nekaj časa trbe pridržati za sebe, da se moreš pripraviti na smrt. Ne bi rad mro kak plivanoš, ar ne poznam niti ednoga sveca, ki bi mro v toj službi. Rad bi meo pred smrtjov dve leti časa, da bi objokavao svoje nesrečne živlenje.

Pa vse njegove prošnje i žele so bile zamän pri püšpeki, da bi ga odpüsto iz službe. Nikak se ne mogeo pomiriti z mislijov, da bi vmro kak plivanoš. Šče v zadnjem meseci pred smrtjov je mislo na to. Tak velka je bila njegova žela po samoči, da bi preklečao celo svoje življenje pred Oltarskim Sveštvom. Po dnevi pa ponoči je meo to pred očmi.

— Gda ne spim, moj düh potüje: zdaj sam pri trapistaj, zdaj pri kartuzijancaj (dva najbolje strogiva reda, gde dosta molijo, pa nikaj med sebov ne gučijo). Iščem kotiček, gde bi objokavao svoje nesrečno življenje i delao pokoro za svoje grehe.

Čiravno si je tak želo tiho samočo, itak ne bio nikdar srečnejši, kak gda so se ljudje od vseh krajev rivali k njemi. Včasih so njemi pravili, naj si odpočine, gda je bilo dosta ljudi. On pa je odgovoro:

— Kak bi bilo žalostno nehati, da bi tej siromaški ljudje čakali, ki so prišli iz takše daljine, pa tū po dnevi i po noči čakajo, da pride pri spovedi red na njih. Trbelo bi, da bi mi dragi Bog dao moč, da bi bio v istom hipi na več krajaj . . . Či bi bio z ednov nogov v nebesaj i či bi me pozvali, da bi da bi se povrno na zemlo, da bi spreobrnno ednoga grešnika, bi se rad povrno. I či bi mogeo zavolo toga ostati na zemli do konca sveta, stanjivati ob polnoči pa trpeti, ka zdaj trpim, bi privolo na to iz vsega srca.

Gda pa se je zmislo na vse grehe, ki jih je vido i poslūšao den za dnevom, ne mogeo zadržati svoje bolečine, da ne bi pravo pri razlagi katekizmuša:

— Nega na sveti kaj bole nesrečnoga kak je dūhovni pāstir. Kak preživé on svoje življenje? Tak, da žalijo lūboga Boga, zlorablajo njegovo najsvetejše ime, kršijo njegove zapovedi pa zametavlejo njegovo lūbezen. Dūhovnik vidi samo to, čūje samo to . . . Edni Njemi plūvajo v obrāz, drūgi Ga plūskajo, pā drūgi Ga s trnjom koronajo i drūgi pa celo segajo po Njem, Ga sūnjavlejo, Ga mečejo na zemlo, hodijo po Njem, Ga razpnejo na križ i Njemi prebodnejo srcé. Ah, či bi jaz znao, ka je dūšni pastir, jaz ne bi stopo v bogoslovje, liki k trapistom.

Ar njemi pa pūšpek ne dovalo, da bi se odpovedao fari, je probao po sili vuji iz Arsa.

Edno noč, okoli 2. vōre je stopo iz farofa v trdo kmico pa se napoto sam proti Villefrauchi v sosidno faro. Nekaj časa je šo, gda pa je prišeo do ednoga križa, je začno premišlavati: — Ali je to boža vola, ka jaz zdaj delam? Ali ne več vredna spreobrnitev ednoga grešnika, kak vse molitve, ka bi jih zmogeo moliti v samoči?

I resan se je povrno.

Po tom pa je jako zbetežao, da je mogeo šestnajset dni — brezkončnih za njega — biti v posteli. Trije zdravniki so njemi ne mogli pomagati. Plūča so se njemi zvužgala, trpo je vročino, srcé njemi je slabo bilo. Lūdem pa se je vidilo, kak da bi pri vsakšoj hiži bio mrtvec. Romarje pa so hodili okoli cerkve, kak čreda brezi pastira. Bilo jih je 200—300, ki bi se radi spovedali pri Vianneyi. Prinašali so k njegovoj posteli košarice, pune cecvá, čisla, križecov pa kepecov. Vianney pa je zdigavao roké, pa blagoslavlao té drage spominke. Tak je že bio na kraji, da so njemi podelili slednje māzanje. Gda so ljudje začūli zvon, so navreli na dvorišče farofa, ar so znali, da za plivanoša trbe dosta moliti. Na priprošnjo sv. Filomene, štero je tak detinsko častio, je konči ozdravo, a spovedavati ne smeo.

Tak je minolo nekaj tjednov.

Zdravnik njemi je predpisao, da je mogeo dvakrat na den dobro jesti, poldne pa meso i frtao litra vina. To ga je grizlo

v srci, ar je mislo, da s tem dobi menje milosti, či bo boljše jo. Tudi zrak bi mogeo premeniti, je pravo zdravnik. To je pa bila prilika za njega, da bi skrivoma odišeo v samočo i se ne več povrno nazaj.

Naročo je, naj njemi doma pri brati v Dardillyji pripravijo edno sobo.

Eden večer prle se je poslovo od dece v hiži bože Previdnosti. Voditeljica te hiže, Katarina Lassagne, je to povedala ljudem, da so zastražili farof. V noči, okoli edne vöre se je resan nešče vlekeo kre žive meje. Bio je Vianney. Noso je pod pazdühov brevir pa v roki nekaj v capo zvezanoga. Nekaj ljudi ga je stavlalo, drugi so njemi davali različne stvari, da bi jih zadnjikrat blagoslovo. On pa se je samo paščo. Potopo se je v noč i izgino med njivami. Mislo si je, či je boža vola, te se povrnem. Nato je prestopo prag domače hiže. Ali bio je tak slab, da je mogeo včasi v posteo.

Drugi pa je bilo viditi v Arsi same prestrašene obraze. Kak da je ž njim iz sela izginolo vse življenje, vsa radost pa prisrčnost.

Kak se je Vianney začüdo, gda so se ednoga dneva prikazali v Dardillyji prvi romarje. Mravinjek je najšeo svojo pravo pot. Ka si je šteo? Vseo se je v spovedavnico domače cerkve, župa na ognjišči pa ga je čakala. Domači brat Franc pa če je čemerio, da je telko ljudi vsaki den poklonkalo na dveri njegove hiže.

K sreči je dobo od pūšpeka dovolenje, da lahko ide v edno drugo faro za pomočnika. Pali je gledao, da bi skrivoma i nepaženo odišeo ljudem. Brat ga je sam pelao na kolaj ponoči iz vesi. Gda pa je prišeo v tisto faro, ga je obišeo neprijeten občutek. Eden den prle je najmre bilo tü senje pa so šče zdaj, do zorje drugoga dneva tü plesali. Pomali pa je tudi sam sprevido, da Bog nikak nešče, da bi ostao tü, liki v Arsi.

Zato se je napoto proti Arsi. Vozo se je po dničnatih pa berečnih ravnica. Malo pred Arsom je šo s kol i šo peški. Milo njemi je bilo, gda je zagledno ves, štero je tak lübo. Eden moški je bežao naprej, pa razglaso ljudem, da se plivanoš vrača nazaj i za edno vöro bo tü.

Gda je te veseli glaš prišeo v Ars, so zazvonili vsi zvonovje, velko veselje je nastalo po vsoj fari. Vsi lüdje so pribežali, da bi pali vidili plivanoša, ki so ga zgübili za osem dugih dni. Viänney pa se je pomali opirao na palico, bio je slab i se bližao vesi. Ovčice so ga čakale.

— Ne bom vas več zapüsto deca moja, — dale ne mogeo več gučati, tak ga je genola ta lübezen ovčič. Lüdje so jokali, kucali v pretgranj rečaj i kapali na kolena. Tak se je končao drugi pobeg.

Ešče ednok je pet let po tom šteo vujti v samočo, v klošter. Na srečo so njemi vzeli brevir iz rok. Da ne bi molo brevira eden den, ga je prijalo, da se je raj povrno nazaj. Spovedavao je redno pa mešüvao. Tak se je završo tretji pobeg. (Dale).

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

16. Gostokrat opravljaj iz lübezni izvirajoče zdihlaje, to je tiste kratke molitvice, štere dušo k Bogi zdigavajo. Te kratki zdihlaji, kak pravi sveti Frančišek Saleški, nadomestijo vse ostale molitve, te pa prvejših ne morejo nadomestiti.

Naš svetnik posveti posebno poglavje zdihlajom, iz šteroga vzememo sledeče: „Filothea, zbüdi v sebi gostokrat kratko, a z vročoy lübeznostjov napunjeno želenje po Bogi. Občüdüj njegovo lepoto, kriči za pomoč, vrži se pred noge Križanoga i ga moli, zroči njemi dostakrat svoje zveličanje, darüj njemi nešetokrat dneyno svojo dušo, svoje düševne oči öbrni na njegovo veličanstvo, daj njemi roko, kak detece svojoj materi, ka te vodi; vtekni njegov križ kak lepi šopek v tvoje nadre; te križ razobesi v svojem srci kak kakšo zastavo, pod šteröy se vojsküješ; z ednov rečjov geni svojo dušo na vse mögöče načine, ka se ta vužge na lübezen do Boga i na milo, notraš-njo vdanost do tvojega nebeskoga zaročnika. Tak zbüjajmo mi v sebi zdih-laje, štere je veliki sveti Auguštín z tak velikim povdarkom priporočao blaž. Probi . . . Ta vaja je ne teška, ar se da vu ysa naša opravila brez zmoť-njav prikápčiti . . . Teh zdihlajov so vñogovrstne zbirke poznane, štere so zaistino hasnovite; pö mojem mišljenji pa se ne trbe držati določenih reči. Ti samo povej v svojem srci, ali tüdi z rečjov, ka ti lübezen pošepeče, ta je ne skopa v teh rečaj . . . Düša, štera zaistino lübi Boga, čüti stalno nagib, da bi mislila na Njega, ka bi Ga želela, k Njemi zdihavala, od Njega gučala. Ešče več, če bi bilo mögöče, bi vklesala Jezušovo ime v düše vseh lüdi. Na to nas nadigavle vse, ka obstöji, ar nega stvorenja, štero ne bi glasllo slave dobrega Boga. Na tom syeti vse guči — pravi sveti Auguštín po sve-tom Antoni — z nemim, a dobro razumlivim jezikom, ar hyali Božo lübezen. Zbüja pobožne misli, iz šterih se narodijo srčne genjenosti i lübezñipunih zdihlajov cele vrste . . . Na dühovnoj samoti i na vajaj zdihlajov počiva veliko delo blaženosti v Bogi. Brez teh je nemögöče dobro vodstvo, niti v dühovnom, niti v navadnom delavnom življenji; brez teh je počítek nemar-nost i delo je nemir. Zato te prav lepo prosim, posveti se tem vajam z ce-lov düšov i je nikdar ne opüsti“.

Ne smemo čteti i dati čteti svojim nikaj,
ka bi bilo proti veri i jakosti i dužni smo podpirati z
čtenjom i širjenjom dobre liste.

Ne smemo čteti nikaj, ka bi bilo za vero i jakost nevarno. Verska istina je, da se brez vere nemögöče zveličati. Če zato takšo reč čtem, štera guči proti veri i jakostam kak proti čistoči, proti pokorščini, proti pobožnosti, sam sebi koplem jamo več-noga pogübljenja. Ali kak pobožen Stolc Albin pravi: „Z vsak-šim dinárom, šteroga vödamo za božno čtenje, damo vragi kaporo, ka nas zgrabi.“ Düh sveti pravi, kak čtemo v knigi Sirahóvoj (3-27). „Ki lübi nevarnost, prejde v njej.“ Slabo knigo ali novine čteti je bole nevarno, kak z slabim človekom gučati. Sv. Oremuš pravi: „Što slabe knige čte, tisti si kačo skrije v svoje nároče.“ En romanopisec je ednok obiskao vozo. Stopo je pred dva mladiva voznika, šteriva sta bila v verige vkleñjeniva. Kak jiva gleda, njemi v obraz zabrüšita: „Vi bi mogli te verige nositi, ne pa miva, ar sva midva samo zato tü, ka ste naj vi zapelali. O ke-

liko ljudi je pokvarilo slabo čtenje. Eutiches je bio goreči zagovornik katoličanske vere. Samo ednok je čteo edno krivoverško knigo i je postao oča krivovercov Eutichinijanov. Slabe knige Wikloveje čteo Hus i je celi češki narod zapelao v krivo vero. Bullinger Henrik, pobožen i vučen katoličanski mož, je začeo šteti Melinchtonovo luterensko knigo i ar ne gorhenjaob proti opomini z čtenjom, je postao te veliki i goreči katoličanec sam luteran. I ti praviš: meni ne škodi, sem dobro podkovani v veri, če čteš kakše novine, štere neso katoličanskoga duha? Takši guč

Trije naši bogoslovci v Chieri v Italiji: Pintarič Štefan iz Dokležovja, Magdič Ivan iz Renkovec, Jakob Auguštin iz Lipovec. Vsi naročniki Marijinoga Lista i v družbi sv. Ivana Boska, molijo za Slovensko krajino.

je greh, je slepo vžupanje. Prezv. g. Rožman Gregor, ljubljanski nadškof so za novo leto napisali svojim vernikom, da čtenje slabih časopisov i knig, čtevce napravi mladne, brezbrizne... protivrske-protipobožne... komuniste...

Sv. Pavel je predgao proti slabim knjigam i na njegovo reč so vküp prinesli i žežgali za 50 jezer denarov vredne knjige. Sv. Frančišek Borgia je na dvori Karola V. v Španiji raztrgao vse romane i samo dobre so smeli čteti na kraljevskom dvori.

Praviš: Dosta papira i lepi kepi so notri. Nespameten guč. Najlepši kepi so v naravi. Glej bože nebo i zemlo i premišlavlji, pa dobiš v dušo kepov, ka jih vsi slabi časopisi sveta ne morejo dati. Papir pa

dosta falej dobiš, kak sv. Oremuš pravi: *„Vendar ne boš zlata v blati iskao.“* Kristušov namestnik Leon XIII. pravijo: *„Prot slaboml čtenji moreš ddbro podpirati.“* Pij XI. pa: *„Greh včiniš, če ne podpiraš dobrih listov. Podpirajo se pa z naročitvijov, z čtenjom, z priporočitevjov, ka se za siromake plačajo, štrijo i če smo siromaki, da molimo za širjenje njihovo.“* Pet milijonov protivrskih listov den za dnevom izdajo boljševiki proti Bogi. I mi? *„Premalo se zavedamò te svoje dužnosti“* pišejo sveti oča. Keteler pūšpek so napisali: *„če bi sveti Pavel zdaj živo, bi novine pisao.“* I sveti Oča so povedali na razstavi kat. tiska v Rimi, *„da je*

apoštolsko delo krščanske liste pisati i širiti i je bole potrebno kak cerkve i sirotišnice zidati.“ V Špiragovom katekizmu se čete e te reči: „*Ki važnost tiska v naših dnevaj ne cení, ne razmi nikaj.*“

Lübezen se začne pri nas, pri sebi. Prvo moramo svojo dūšo rešiti i te bližnjega. Zato sveti Oča ostro prepovejo, da bi se proti šteromi katoličanskomi listi delalo i borilo. Naš kraj ma svoje liste. So krščanske Novine i pobožen Marijin List. Prva dužnost je naše domače liste podpirati, si je naročiti, četeti, širiti i poleg njih pa druge dobre kak mamó občem. To zahteva lübezni zapoved i sv. Oče jasna navodila. Zato bi teški odgovor davali ednok Bogi, če bi se iz kakšgakoli zroka — istinskoga tak nega, — postavili na drugo stališče i se borili proti domačemi katoličanskomi tiski. Mi se moramo boriti proti hūdómi, proti grehi, ne pa proti dobromi.

Ne pozābimo, ka naš mil. pūšpek želežo, ka *Marijin List nesme menkatí v nédnoj hiši*. Poslūhnite njihov glas i si ga vsaka hiša naj naroči. Marija je zadosta bogata i dobra, da 16 Din. naročnine povrne z obilnim blagoslovom.

Jezušove reči sestri Benigni Konsolati Forrero.

Pred 20 leti je vmrlā v Italiji na glasi velike svetosti nūna reda Marijinoga Obiskavanja sestra Benigna Konsolata. Ta odebrana dūša je bila vredna, da v najhūjšem časi svetovnoga klanja, da s svojim velikim trplenjom i s svojov velikov gorečnostjov zadoščenje Jezuši za grehe sveta. Jezuš njej je lübezen s tem plačao v življenji, da jo je čuvao greha i njej gučao den za dnevom. Te pogovore je mogla zapisati. Po smrti jo Jezuš tak diči, da na njenoj prošnji vnoge milosti deli. Gda pa čas dozori, njej na čast oltara. Iz teh Jezušovih gostih pogovorov napišimo ništerne reči v naš list.

Jezuš njej etak guči: „Vsaka reč, ki jo zapišeš, bodi pesmarica, ki naj spevle od moje smilenosti.“

„Benigna moja, kdā dūša lepo sprejme ponižanje, dam jaz toj dūši novo potezo, po šteroj mi je spodobna.“

„Lepo sprejet opomin lahko v petih minutaj, ali kak dugo pač trpi opominanje, dūšo napravi za mojo posebno prijateljico, ka bi bilo z navadnim življenjom mogoče komaj v dvema ali treh letaj dosegnota.“

„Benigna, kembole si prizadeva dūša, da je ponizna, tembole se mi približavle.“

„Benigna moja, kda se obtožuješ zavolo svojih pregreškóv, zberi si vseli tiste, šteri te najbolje ponižavajo. Bodi dobra oskrbnica za svoja nebesa. Da se more cepika cepiti, je potrebno odtrgati skorjo. Tak moraš ti s sebov delati po mrtvenji, da bom mogeo jaz, ki sem tvoj cepič, živeti v tebi.“

„S svojim telom ravnaj kak z sovražnikom; privošči njemi samo to, kak njemi nikak ne moreš odpovedati.“